

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Державний навчальний заклад

«Центр професійно-технічної освіти №1 м. Вінниці»

Методична комісія гуманітарної підготовки

Сценарій виховного заходу, присвяченого

Всесвітньому дню поезії

«Кохання по-українськи: про любов устами великих»

Підготувала викладач

української мови та

літератури

Чопова С.А.

Вінниця-2023

Тема виховного заходу: «Кохання по-українськи: про любов устами великих поетів»

Мета виховного заходу: формувати шанобливе ставлення до почуття кохання, викликати в здобувачів освіти роздуми про всесильність кохання. Його вплив на характер і поведінку людини; виховувати почуття ніжності, щирості, взаємоповаги.

Обладнання: портрети В. Сосюри, В. Симоненка, Л. Костенко, вислови про кохання, книжкова виставка “Душа закохана твоя”, презентація

Хід виховного заходу:

Викладач: 21 березня — Всесвітній день поезії. Щиро вітаємо всіх з цим чудовим святом! Нехай слово, рима і мелодія наповнюють Ваші серця натхненням, добром, надією, вірою та любов'ю, а світ навколо роблять кращим. Хай живе вічна і прекрасна ПОЕЗІЯ! Уся історія людства показує, що поетичне слово йде поруч із людиною. Це дар Божий для вираження своїх емоцій, це оспівування найпрекраснішого почуття — любові.

Ведучий: Сьогодні ми з вами поговоримо про кохання, кохання великих. Кохання... Найпрекрасніше, найсвітліше з людських почуттів, що підносить людину високо над землею, над її повсякденними проблемами, над її буттям.

Ведуча: Кохання дарує людині крила. І ось вона вже не серед людей і їхніх турбот, вона живе в окремому тоншому світі; її думки, душа десь далеко від усього низького, її тіло підкоряється законам особливого виміру — виміру кохання. У цей час звучать найтонші струни її душі, вони оспівують життя з усіма його барвами, відтінками, тонкими переливами гам.

Ведучий. Кохання — це свято людського життя, це розквіт душевних сил, апогей емоцій. Це золотий час у житті людини, коли вона може піднятися на вищий естетичний рівень буття, коли можуть проявитися її найкращі риси характеру, відкритися якості, про які людина навіть не підозрювала до цього.

Ведуча: Кохання спонукає до героїчних вчинків, до творчості. Воно робить людину кращою. І це дійсно свято. Свято для самої людини, її душі, свято для оточуючих, а насамперед — для коханої людини.

Ведучий: Кохання! Важко уявити людину без цього бентежного почуття. Самовідданість, самопожертва, жага оновлення всього світу - розмаїття почуттів входить до складної гами цього прекрасного почуття.

Ведуча: Над загадкою кохання розмірковували впродовж віків. Філософи, математики, медики, психологи намагалися досягнути таїну людських почуттів.

Ведучий: Так багато сказано про кохання, і водночас не сказано нічого, бо, коли людина закохується, їй не вистачає не тільки вже сказаних слів, але й взагалі слів у мові, щоб висловити це незбагненне для розуму, глибоке і чарівне почуття, яке рано чи пізно приходить у життя людини, сповнюючи її душу світлом і змінюючи життя назавжди.

Ведуча: Кохання - це напруження всіх сил, людських і нелюдських, звершення неможливого, додання всіх перешкод... Ніщо не в змозі стати на його шляху - ні відсутність взаємності, ні прохолода у стосунках.

Ведучий: Людство зберегло багато поетичних творів, легенд про любов. А скільки є висловів про це прекрасне людське почуття! Чародії поезії, музики, театру залишили глибокі думки про одне з найпрекрасніших, найвищих, гірких і жагучих, сумних і радісних почуттів - кохання.

Ведуча: „Без любові немає життя" – казав В. Сосюра. Цей вислів справедливий. Саме ця аксіома життя оспівана в творах українських поетів та письменників.

Ведучий. Ми всі рано чи пізно закохуємося. Жодна людина незастрахована від цього почуття, від помилок буднів і свят, суму і радості, розлук і зустрічей. Кохання - краще, що дано людині. Кохали раби і королі, воєначальники і полонені, злочинці і генії. Можливо, це почуття і хвилювання з ним пов'язане, - те єдине, що об'єднує нас всіх, таких різних і схожих водночас.

Ведуча. Поети-це провідники сили кохання, це апостоли, які разносять на своїх могутніх крилах віру в те, що світ спасеться любов'ю, вірністю, коханням...

Кажуть, що любові, вогню від людей не сховаєш. І не треба, бо тільки закохані мають право на звання людини. Кажуть, що кохання – талант, який дається не кожному, бо кохати – означає не лише насолоджуватися, упиватися своїм

щастям. Кохати – це віддавати тепло, ласку, все, що маєш, найдорожчій людині на землі.

Викладач. За свої 16-17 літ ви багато чого навчилися. А чи вчилися кохати? Чи треба цього вчитися? Чи можуть бути поради в коханні? Разом ми спробуємо відповісти на запитання, які бентежать ваші юні серця. Що не любов – тонова істина !

Пропонуємо вам дати відповідь на питання: а що ж таке кохання? (відео та відповіді присутніх)

Викладач. На любові тримається світ... Тож вкладімо цеглинку своєї щирої взаємної любові у його побудову -нехай він існує вічно !

Ведучий. Вічна загадка любові, різні відтінки людських стосунків завжди були в центрі Поезії. Чому ? Мабуть, тому, що поети відчують світ набагато тонше, набагато гостріше. Ніж будь – хто інший. Кохання – це та таїна, що дає їм поштовх до творчості, живлющу наснагу великого вогню. Закохані тягнуться до віршів, інтуїтивно відчуючи, що в цьому натхненому мовленні можуть знайти вияв почуттів, що їх переповнюють.

Ведуча. Так, у кожного із нас є свій улюблений поет. І сьогодні ви почуєте наші визнання в любові поетам, які своєю творчістю зуміли проникнути в наші серця, душі, і запалити в них незгасну свічку поезії , пробудити віру в добро. Поезія це чарівна скрипка, в яку закохується багато людей. Незважаючи навік, професію, національність.

Ведучий. Українська інтимна лірика — найбагатша, співуча, широка. І правдива — поети здебільшого, передають чудовою мовою свої емоції, які “матеріалізуються” і ллються до інших людей, “заряджають” їх тим духовним станом, що пережив поет. Тому спілкування з поезією збагачує духовний світ людини й неодмінно — додає йому шляхетності. “Зів'яле листя” Івана Франка; “Стояла я і слухала весну», “Лісова пісня” Лесі Українки; “Панно Інно...”, “Коли у твої очі дивлюся” П. Тичини; «На білу гречку впали роси» М. Рильського; «Так ніхто не любив», «Білі акації будуть цвісти» В. Сосюри; «У любові є будні, і свята» В. Симоненко; «Маруся Чурай», «Світлий сонет» Ліни Костенко — всі ці поезії сповнені почуттям — безумовно, реальним, іноді світлим, іноді болючим, коли взаємним, а коли й нерозділеним.

Ведуча. У всі віки поети оспівували найчистіше і найсвятіше почуття, яке звеличувало людину і робило її найщасливішою. У всі віки створювались хвалебні гімни кохання, що стали прекрасними музичними шедеврами.

Сьогодні ми полинемо у цей чудовий світ, у якому поезія і музика сплели нев'янучий вінок любові.

Читець:

Моя любове! Я перед тобою.

Бери мене в свої блаженні сні.

Лиш не зроби слухняною рабою,

не ошукай і крил не обітни!

Не допусти, щоб світ зійшовся клином,

і не присни, для чого я живу.

Даруй мені над шляхом тополиним

важкого сонця древню булаву.

Не дай мені заплутатись в дрібницях,

не розміняй на спотички доріг,

бо кості перевернуться в гробницях гірких і гордих прадідів моїх.

І в них було кохання, як у мене,

і від любові тьмарився їм світ.

І їх жінки хапали за стремена,

та що поробиш,— тільки до воріт.

А там, а там...

Жорстокий клекіт бою і дзвін мечів до третьої весни...

Моя любове! Я перед тобою.

Бери мене в свої блаженні сни. Моя любове!

Л. Костенко

То ж бажаємо , щоб ваші серця зазнали сокровенного світлого почуття!

(Звучить музичний номер. Розкажи мені)

(Звучить мелодія, вислови про кохання)

Ведучий: «Небагато свят має людське серце, і найбільше з них кохання»,— так ніжно, щемливо й щиро сказав колись український прозаїк Михайло Стельмах. «Тяжко, тяжко в світі жити і нікого не любить», - писав Т. Шевченко.

Ведуча: «Десь на дні мого серця заплела дивну казку любов»,— лірично признався молодий Павло Григорович Тичина. «Любов не залежить від нашої волі, приходить без нашої заслуги, щезає без нашої вини», - говорив І. Франко.

Ведучий :«Так ніхто не кохав! Через тисячі літ лиш приходить подібне кохання!» —переконував усіх юний серцем Володимир Сосюра, «Закоханий у себе не може бути здатний на справжню любов», - зазначав В. Сухомлинський.

Ведуча. «Така любов буває раз в ніколи!» , - писала Л .Костенко.

Ведучий. Вічна загадка любові, життя люблячого серця, вічні відтінки людських стосунків завжди були в центрі уваги поетів і поезії. Чому? Мабуть, тому, що поети відчують світ набагато тонше, набагато гостріше, ніж будь-хто інший. Кохання — це та таїна, що давала їм, поетам, поштовх до творчості, силу й живлющу наснагу творити справжні шедеври...

Читець

Коли потяг у даль загуркоче,

Пригадаються знову мені

Дзвін гітари у місячні ночі,

поцілунки й жоржини сумні...

Шум акацій... Посьолок і гони...

Ми на гору йдемо через гать...

А внизу пролітають вагони,

і колеса у тьмі цокотять...

Той садок, і закохані зори,

і огні з-під опущених вій...

Од проміння і тіней узори

на дорозі й на шалі твоїй...

Твої губи — розтулена рана...

Ми хотіли й не знали — чого...

Од кохання безвольна і п'яна,

Ти тулилась до серця мого...

Ой ви, ночі Донеччини сині,

і розлука, і сльози вночі...

Як у небі ключі журавлині,

одинокі й печальні ключі...

Пам'ятаю: тривожні оселі,

Темні вежі на фоні заграє...

Там з тобою у сірій шинелі

біля верб я востаннє стояв.

Дні пройшли... Одлетіла тривога...

Лиш любов, як у серці багнет...

Ти давно вже дружина другого,

я ж — відомий український поет.

Наче сон... Я прийшов із туману

і промінням своїм засіяв...

Та на тебе, чужу і кохану,

я і славу б свою проміняв.

Я б забув і образу, і сльози...

Тільки б знову іти через гать,

тільки б слухать твій голос — і коси,

твої коси сумні цілувать...

Ночі ті, та гітара й жоржини,

може, сняться тепер і тобі...

Сині очі в моєї дружини,

а у тебе були голубі.

Ведуча. Офіційно Володимир Сосюра був одружений тричі (деякі джерела говорять, що 7 раз)

З першою дружиною він одружився в 1922 році, але прожили вони разом не дуже довго, лишивши після взаємного проживання двох синів. Причиною розводу була несумісність в поглядах до України. Його перша жінка, Віра Карпівну, колишній політрук, не вірила в таку державу, як Україна (про це Сосюра розказує навіть в віршах), що й призвело до швидкого згасання почуттів між ними. Вдруге Сосюра одружився в 1931 з Марією Гаврилівною Даниловою, вона була на 12 років молодшою, закінчила балетну школу в Києві. 15 січня 1932 року в них народився син Володимир. У 1949 р. Марію Сосюру заарештували начебто за розголошення державної таємниці і заслали до Казахстану. Через п'ять років вона повертається і з'ясовується, що Володимир взяв третій шлюб. Заради Марії Гаврилівни він розриває попередній шлюб та повертається до неї. Разом вони прожили до кінця життя.

Ведучий. Листи коханій жінці, десятки невеликих аркушів. Час торкнув їх жовтизною. Та трепет живого почуття примушує відступити час.

Читець: «Сонечко, моє заповітне, світло моє, радосте моя...Мені нескінченно дорога кожна твоя клітина, все, з чого ти живеш в мені. Моє серце б'ється тільки для тебе. Іншої радості мені немає, як дарувати радість тобі, бачити, як щасливо сяють сині озера твоїх очей».

Душа моя рідна, навіки любима! Без тебе" мої думки, як голі дерева, як торішнє листя під снігом. Для мене всі пісні інших поетів про любов звучать, як пісні про тебе, і з ними зливаються мої пісні, які живуть лише тобою...»

Ведуча. Ці рядки писав не юнак, їх написав відомий український поет В. Сосюра своїй дружині Марії на 33-му році спільного життя. Володимир Миколайовичу виповнилось 66, а Марії Гаврилівні — 54.

Читець виконує вірш В. Сосюри «Так ніхто не кохав».

Так ніхто не кохав. Через тисячі літ
лиш приходить подібне кохання.
В день такий розцвітає весна на землі
І земля убирається зрання...

Дише тихо і легко в синяву вона,
простягає до зір свої руки...
В день такий на землі розцвітає весна
і тремтить од солодкої муки...

В'яне серце моє од щасливих очей,
Що горять в тумані наді мною...
Розливається кров і по жилах тече,
Ніби пахне вона лободою...

Гей, ви, зорі ясні!.. Тихий місяцю мій!..
Де ви бачили більше кохання?..

Я для неї зірву Оріон золотий,
я — поет робітничої рані...

Так ніхто не кохав. Через тисячі літ
лиш приходить подібне кохання.
В день такий розцвітає весна на землі
І земля убирається зрання...

Дише тихо і легко в синяву вона,
простягає до зір свої руки...
В день такий на землі розцвітає весна
і тремтить од солодкої муки...

Ведучий. Кохання творить чудеса, воно окрилює людей. Завдяки коханню народжуються найпрекрасніші перлини інтимної лірики. Володимир Сосюра у своїй поетичній творчості ні на кого не схожий. Його поезії „Так ніхто не кохав“, „Білі акації будуть цвісти“, „Коли потяг у даль загуркоче“, „Васильки“ та інші давно увійшли у класичний фонд інтимної лірики.

Відео «Гра долі» 20,51 – 22.30 і дочитати вірш
Читець

Якби помножити любов усіх людей,
ту, що була, що є й що потім буде,
то буде ніч. Моя ж любов - як день,
не знають ще чуття такого люди.

Якби зібрати з неба всі зірки
і всі сонця з усіх небес на світі, -
моя любов горітиме яркіш
за всі сонця, на тисячі століть.

Якби зірвать квітки з усіх планет,
що вітер їх під зорями колише, -
моя любов пахтітиме міцніше
над квіти всі, крізь років вічний лет.

Якби зібрать красунь усіх віків,
повз мене хай ідуть вони без краю, -
Марії я на них не промінюю,
Ні одній з них не вклониться мій спів.

Хай очі їх зіллються в зір один,
і в серце зір цей буде хай світити, -
зачарувать мене не зможе він -
твоїх очей йому не замінити.

З яких зірок злетіла ти сюди,
така ясна, що спів про тебе лине?
Світи ж мені, світи мені завжди,
над зорі всі, зоря моя єдина!

СИМОНЕНКО

Ведуча. Кохання приходить у життя людини, як правило, несподівано. І звичайний день тоді стає особливим, і звичний світ, у якому ти жив досі, раптом змінюється, наповнюється новими, яскравими барвами.

Читець(інсценізація)

Вона прийшла, непрохана й неждана,

І я її зустріти не зумів.

Вона до мене виплила з туману

Моїх юнацьких несміливих снів.

Вона прийшла, завітчана і мила,

І руки лагідно до мене простягла,

І так чарівно кликала й манила,

Такою ніжною і доброю була.

І я не чув, як жайвір в небі тане,

Кого остерігає з висоти...

Прийшла любов непрохана й неждана —

Ну як мені за нею не піти?

В. Симоненко

Ведучий. Хто ж вона, ця обраниця, муза поета? Ще зі студентських літ приятелював Василь зі Станіславом Буряченком, потім разом працювали у "Черкаській правді" і... обоє закохалися в одну дівчину. Ось як розповідає про це Станіслав у книжці про свого друга "Крізь болотну тишу — до весняного грому". "У той час кур'єркою в "Черкаській правді" працювало молоденьке вродливе дівчисько, на котре ми накинули оком. Люсею звали. Та, очевидно, Вася більше припав їй до серця. Якось, повернувшись з відрядження, почув від нього вбивчу для мене інформацію:» Славко, можеш мене вітати. Одружуюсь.

Та коли ж ти встиг! Хто вона? Люся наша. Коли я признався їй у коханні, то казав: "Люся! Люся! Я боюся, що влюблюся". Кохання у Василя було справжнє й сильне, і він віддався йому сповна..."По його смерті Люся матиме другу сім'ю. Але любовні листи, які писав їй Василь, збереже. 1996 року, відчувши подих смерті, передала їх одному з друзів поета, Ю. Смолянському, і вони вперше будуть вміщені у його книжці "Симоненкова любов", виданій у Черкасах 1998 року.

Ведуча. Було в житті Симоненка ще одне кохання – Ніна Черняк, поетеса-початківець, якій він допомагав друкувати вірші. Через деякий час він з другом прийшов свататися. Спочатку Ніна подумала, що Василь сватає друга, а коли зрозуміла, що він сватається, то відмовила, бо знала, що в нього є дружина і син

Ведучий. Правий був педагог В.Сухомлинський, коли говорив: «Якби всі, всі без винятку, молоді люди розуміли мудрість кохання – наше життя було б ще більш красивим, ще більш гармонійним». У коханні є страждання, розчарування, непорозуміння і образи. У майбутньому сімейному житті не давайте на розшматування життєвим негараздам, накопиченій роками утомі, копійчаним труднощам, сімейним сваркам зруйнувати ваше кохання.

Читець. Є в коханні і будні, і свята,

Є у ньому і радість, і жаль,

Бо не можна життя заховати

За рожевих ілюзій вуаль.

І з тобою було б нам гірко,

Обіймав би нас часто сум,

І, бувало б, темніла зірка

У тумані тривожних дум.

Але певен, що жодного разу

У вагання і сумнівів час

Дріб'язкові хмарки образи

Не закрили б сонце від нас.

Бо тебе і мене б судила
Не образа, не гнів — любов.
В душі щедро вона б світила,
Оновляла їх знов і знов.

У мою б увірвалася мову,
Щоб сказати в тривожну мить:
— Ненаглядна, злюща, чудова,
Я без тебе не можу жити!..

Відео «І все на світі треба пережити...»

КОСТЕНКО

Ведуча: Про чоловіків Ліни Костенко відомо не так багато – а це якраз дуже свідчить на її користь. Перший шлюб – з Єжи-Яном Пахльовським (батьком письменниці Оксани Пахльовської) протривав недовго, не зійшлись характерами. Далі в неї були стосунки з Аркадієм Добровольським, письменником і перекладачем, після його відсидки в сталінських таборах. Їй тоді було 28. Йому 48. Знову не склалося. Чому? Про це знають хіба дуже втаємничені, які, найімовірніше, нічого не розкажуть. І це ще одна шляхетна риска до її портрету – Ліна Костенко не кожного впустить у своє життя. Шлюб із Василем Цвіркуновим, директором кіностудії імені Довженка, протривав 25 років, аж до його смерті. Судячи з численних присвят, там і справді була любов. Оце й майже всі історії.

Викладач: Перше кохання. Воно не забувається ніколи, навіть на схилі літ. Це перше почуття порівнюють з ранковою росою, кришталево – чистою, тендітною. Досить одного необережного кроку, щоб цю росу струсити. Воно схоже на яблуневу гілочку, що щедро відкриває пелюстки на зустріч сонцю. Чи буде зав'язь? Чи можуть закохані пронести все, що є найкращого в них, через розлуки, випробування, негоди? Чи впаде гілочка під ноги, не звеселивши цвіту?

Кохання дарує людині радість та водночас приносить печаль. Часто трапляється, що, пізнавши радість кохання, неодмінно збагнеш, що таке сльози печалі.

Ведучий. Тема кохання наскрізна в творчості Ліни Костенко. Її інтимна поезія — це класика української любовної лірики. Її поезії своєрідні, красиві своєю закінченістю, мистецьким виконанням. Кожен вірш Ліни Костенко, кожна її фраза вражають. Любов для поетеси — почуття світле. Недарма поезія, у якій ідеться про закоханість 17-річної дівчини, названа “Світлим сонетом”:

Читець

Як пощастило дівчині в сімнадцять,
сімнадцять гарних неповторних літ!

Ти не дивись, що дівчина сумна ця.

Вона ридає, але все як слід.

Вона росте ще, завтра буде вишенька.

Але печаль приходить завчасу.

Це ще не сльози — це квітуча вишенька,
що на світанку струшує росу.

Вона в житті зіткнулась з неприємністю:
хлопчина їй не відповів взаємністю.

І то чому: бо любить іншу дівчину,
а вірність має душу неподільчиву.

Ти не дивись, що дівчина сумна ця.

Як пощастило дівчинці в сімнадцять!

Ведуча: Мабуть, немає письменників, які б не писали про кохання. Пояснити це дуже просто — багато важить кохання в житті людини. Дійсно, це почуття, як жодне інше, прагне висловлення і тому найчастіше спонукає до самовираження, надихає на творчість

Ведучий: Про правдивість поезії Ліни Костенко свідчить те, що вірші поетеси люблять люди різного віку. Кожна жінка ніби впізнає себе в них:

Читець

Спини мене отямся і отям
Така любов буває раз в ніколи
Вона ж промчить над зламаним життям
За нею будуть бігти видноколи
Вона ж порве нам спокій до струни
Вона ж слова поспалює вустами
Спини ж мене спини і схамени
Ще поки можу думати — востаннє
Ще поки можу але вже не можу
Настала черга й на мою зорю
Чи біля тебе душу відморожу
Чи біля тебе полум'ям згорю.

Ведуча: Любов застає людей зненацька, до цього ніхто не готується. Непрохана й неждана, але неминуча. Та, що очищує душу. Наповнює її великою радістю, та, що манить і кличе за собою. Прийшла – і весь в її полоні.

Читець

І як тепер його забути

Душа до краю добрела.

Такої дивної отрути

Я ще ніколи не пила.

Такої чистої печалі,

Такої спраглої жаги,

Такого зойку у мовчанні,

Такого сяйва навкруги.

Такої зоряної тиші,

Такого безміру в добі!..

Це, може, навіть і не вірші,

А квіти, кинуті тобі.

Інсценізація

Я дуже тяжко Вами відболіла.

Це все було як марення, як сон.

Любов підкралась тихо, як Даліла,

А розум спав, довірливий Самсон.

Тепер пора прощатися нам. Будень.

На білих вікнах змерзли вітражі.

І як ми будем, як тепер ми будем?!

Такі вже рідні, і такі чужі.

Ця казка днів — вона була недовгою.

Цей світлий сон — пішов без вороття.

Це тихе саяво над моєю долею! —

Воно лишилось на усе життя.

Ведучий. Кажуть, що очі — дзеркало нашої душі. Трапляються такі моменти, коли найважливішу для себе інформацію можна і потрібно прочитати в очах людини, не чекаючи на слова.

Перегляд ВІДЕО

Очима ти сказав мені: люблю!(Л. Костенко)

Ведуча. Вважають, що кохання — це подарунок неба, і воно не може бути щасливим чи нещасливим, бо навіть нерозділене кохання дарує людині чимало радісних хвилин.

Ведучий. Ви почули з живих вуст, як гаряче б'ється людське серце в поезії, який біль, яке страждання, яку ніжність, яке щастя може передати поетичне слово.

...Читайте вірші про любов.

Хоч, кажуть, все придумали поети,—

І почуття, в яких нуртує кров,

І ніжності, і вірності тенета.

Не вірте! Є любов така в житті,

Що може навіть душу спопелити!

Знайдіть для себе ці слова святі,

Що змусять вас і плакати, і радіти.

Знайдіть найкращі на землі слова —

І подаруйте їх своїм коханим.

Читайте, вірші — в них любов жива!

Тож хай вона у вас в душі не в'яне!

Ведуча. Інтимна лірика — це завжди роздуми про найдорожче, найсокровенніше. Вона вбирає в себе найглибші почуття і найтонші порухи людської душі. Є в ній щось безоглядно-відверте, щиро-сповідальне і водночас — співзвучне почуттям і настроям багатьох, хто відчув високу і святую красу кохання, хто пережив радість і гіркоту розлук, хто спізнав найбентежніше щастя турботи й самозречення в ім'я людини, без якої не мислить свого життя на землі.

Ведучий. Кажуть, що про любов сказано все, але не всіма. Тобто кожен, поет він чи прозаїк, драматург чи людина зовсім не причетна до літератури, у житті обов'язково «пише» свою неповторну історію.

Викладач. Сьогодні ви почули прекрасні слова і чудесну музику. Якщо ви слухали з відкритим і чистим серцем, то я впевнена, що ви зрозуміли ті істини,

які не тільки вчать, а й перевертають все життя. “Кохання варте того, щоб чекати, життя варте, щоб жити”.

Кохай! Бо час тебе не жде.

Він забирає твої дні і ночі.

Кохай допоки тіло спрагле й молоде.

Бо в старості кохають тільки очі(Л. Костенко)